

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA MANUELA KAMPOSA SANČESA-BORDONAS [*MANUEL CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA*]

SECINĀJUMI,
sniegti 2023. gada 25. maijā¹

Lieta C-86/22

Papier Mettler Italia Srl

pret

Ministero della Transizione Ecologica (già Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare),

Ministero dello Sviluppo Economico,

piedaloties

Associazione Italiana delle Bioplastiche e dei Materiali Biodegradabili e Compostabili – Assobioplastiche

(*Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio* (Lacio Reģionālā administratīvā tiesa, Itālija)
lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Direktīva 98/34/EK – Dalībvalstu pienākums paziņot Komisijai tehnisko noteikumu projektus – Tehnisko noteikumu nepaziņošanas sekas – Direktīva 94/62/EK – Tiesību aktu saskaņošana – Vide – Iepakojums un izlietotais iepakojums – Viegļās plastmasas iepirkumu maisiņi – Valsts tiesiskais regulējums, kurā ietverti tehniskie noteikumi, kas ir stingrāki nekā Savienības tiesiskajā regulējumā paredzētie – LESD 114. panta 5. un 6. punkts – Direktīvas 94/62 tiešā iedarbība – Atbildība par zaudējumiem, kurus dalībvalsts nodarījusi privātpersonām

1. Viegļās plastmasas iepirkumu maisiņu komerciālo panākumu pamatā ir to nelielais svars un izturība pret noārdīšanos. Tā kā tos izmanto tikai vienu vai dažas reizes un vieglu roku izmet, to izplatība rada nopietnu piesārņojuma problēmu². Daudz maisiņu nenonāk atkritumu apsaimniekošanas ķēdēs un galu galā uzkrājas dabā, īpaši jūras atkritumu veidā³.

2. Šajā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu Tiesai ir jāpievēršas tāda Itālijas tiesiskā regulējuma atbilstībai Savienības tiesībām, ar ko tās teritorijā ir aizliegts izmantot plastmasas iepirkumu maisiņus, kuriem ir noteiktas īpašības, lai gan Direktīvā 94/62/EK⁴ ir atļauta to laišanu tirgū visās dalībvalstīs.

¹ Oriģinālvaloda – spāņu.

² Skat. Apvienoto Nāciju Organizācijas Vides asamblejas 2022. gada 2. marta Rezolūciju UNEP/EA.5/Res.14, Izbeigt plastmasas piesārņojumu: ceļā uz juridiski saistošu starptautisku instrumentu.

³ Par šo situāciju Savienībā skat. 2018. gada 16. janvāra Dokumentu COM(2018) 28 final, Komisijas paziņojums Eiropas Parlamentam, Padomei, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai: Eiropas stratēģija attiecībā uz plastmasu aprites ekonomikā.

⁴ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (1994. gada 20. decembris) par iepakojumu un izlietoto iepakojumu (OV 1994, L 365, 10. lpp.).

I. Atbilstošās tiesību normas

A. Savienības tiesības

1. Direktīva 94/62

3. Saskaņā ar 1. pantu (“Mērķi”):

“1. Šīs direktīvas galvenais mērķis ir saskaņot šobrīd atšķirīgos iepakojuma un izlietotā iepakojuma apsaimniekošanas pasākumus dažādās valstīs, lai, no vienas puses, novērstu jebkādu nelabvēlīgu ietekmi uz vidi, tādējādi nodrošinot augsta līmeņa vides aizsardzību, un, no otras puses, garantētu iekšējā tirgus sekmīgu darbību un izvairītos no tirdzniecību kavējošiem apstākļiem, kā arī no brīvas konkurences izkropļošanas vai ierobežošanas Kopienā.

[..]”

4. 2. pantā (“Darbības joma”) ir noteikts:

“1. Šī Direktīva attiecas uz jebkādu Kopienas tirgū laisto iepakojumu, kā arī uz visu izlietoto iepakojumu neatkarīgi no tā, vai to lieto vai izmet ražošanas, tirdzniecības, biroja, veikala, mājsaimniecības vai jebkādā citā līmenī, kā arī neatkarīgi no izmantotā materiāla.

[..]”

5. 3. pantā (“Definīcijas”)⁵ ir noteikts:

“[..]

1.b “Plastmasas iepirkumu maisiņi” ir iepirkumu maisiņi ar vai bez roktura, kuri izgatavoti no plastmasas un patērētājiem tiek darīti pieejami preču vai ražojumu tirdzniecības vietā.

1.c “Vieglās plastmasas iepirkumu maisiņi” ir plastmasas iepirkumu maisiņi, kuru materiāla biezums nesasniedz 50 mikronus.

[..]”

6. Kā noteikts 4. panta 1.a punktā (“Novēršana”)⁶:

“1.a Dalībvalstis veic pasākumus, lai panāktu plastmasas iepirkumu maisiņu patēriņa noturīgu samazinājumu savā teritorijā.

Minētie pasākumi var būt valsts līmeņa samazināšanas mērķi, saglabājot vai ieviešot ekonomiskos instrumentus, kā arī, atkāpjoties no 18. panta, tirdzniecības ierobežojumi ar noteikumu, ka minētie ierobežojumi ir samērīgi un nediskriminējoši.

⁵ Tās redakcijā pēc grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2015/720 (2015. gada 29. aprīlis), ar ko groza Direktīvu 94/62/EK attiecībā uz vieglās plastmasas iepirkumu maisiņu patēriņa samazināšanu (OV 2015, L 115, 11. lpp.).

⁶ Turpat.

[..]”

7. 9. pantā (“Pamatprasības”) ir noteikts:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka trīs gadus pēc šīs direktīvas stāšanās spēkā, tirgū laiž tikai tādu iepakojumu, kas atbilst visām šajā direktīvā, tostarp II pielikumā, paredzētajām pamatprasībām.

[..]”

8. 16. pantā (“Paziņojums”) ir norādīts:

“1. Neskarot [Padomes] Direktīvu 83/189/EEK [(1983. gada 28. marts), ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu jomā (OV 1983, L 109, 8. lpp.)], pirms paredz šādus pasākumus, dalībvalstis iepazīstina Komisiju ar to pasākumu projektiem, ko tās paredzējušas pieņemt saskaņā ar šo direktīvu, izņemot finansiālus pasākumus, bet ietverot tehniskas specifikācijas, kas ir saistītas ar finansiāliem pasākumiem, kuri mudina ievērot minētās tehniskās specifikācijas, lai ļautu pārbaudīt pasākumus saistībā ar pašreizējiem noteikumiem, katrā gadījumā, ievērojot iepriekšminētajā direktīvā paredzēto kārtību.

2. Ja ierosinātais pasākums ir arī tehnisks Direktīvas [83/189] nozīmē, attiecīgā dalībvalsts var norādīt, veicot paziņošanas procedūras saskaņā ar šo direktīvu, ka paziņojums ir spēkā arī attiecībā uz Direktīvu [83/189].”

9. 18. pantā (“Neierobežotas tirgū laišanas iespējas”) ir noteikts:

“Dalībvalstis nedrīkst kavēt šīs direktīvas prasībām atbilstoša iepakojuma laišanu tirgū to teritorijā.”

10. II pielikums reglamentē “pamatprasības attiecībā uz iepakojuma sastāvu un atkārtotas lietošanas, reģenerācijas un pārstrādes iespējam”.

2. Direktīva 98/34/EK⁷

11. 1. pantā ir noteikts:

“Šajā direktīvā piemēro šādus terminus:

[..]

12) “tehnisko noteikumu projekts” – teksts par tehniskiem parametriem vai citām prasībām, vai noteikumiem par pakalpojumiem, ietverot administratīvus noteikumus, kas formulēti teksta ieviešanai vai lai ieviestu to kā tehnisku noteikumu, tekstam esot sagatavošanas stadijā, kad vēl iespējams izdarīt būtiskus grozījumus.

[..]”

⁷ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (1998. gada 22. jūnijs), kas nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu, un Informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu sfērā (OV 1998, L 204, 37. lpp.), tās redakcijā pēc grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 20. jūlija Direktīvu 98/48/EK (OV 1998, L 217, 18. lpp.). Šī direktīva no 2015. gada 6. oktobra tika aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2015/1535 (2015. gada 9. septembris), ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko noteikumu un Informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu jomā (OV 2015, L 241, 1. lpp.).

12. Atbilstoši 8. pantam:

“1. Saskaņā ar 10. pantu dalībvalstis nekavējoties dara Komisijai zināmu jebkuru tehnisko noteikumu projektu, izņemot gadījumus, ja tas pārņem visu starptautiskā vai Eiropas standarta tekstu. Šajā gadījumā pietiek ar informāciju par attiecīgo standartu; tās paziņo Komisijai pamatojumu šādu tehnisku noteikumu pieņemšanas vajadzībai, ja tas jau nav paskaidrots projektā.

[..]

5. Ja tehnisko noteikumu projekts veido pasākumu daļu, par kuriem projektu līmenī jāziņo Komisijai saskaņā ar citu Kopienas tiesību aktu, dalībvalstis var paziņot 1. punkta nozīmē saskaņā ar šo citu tiesību aktu ar nosacījumu, ka tās formāli norāda, ka minētais paziņojums ir paziņojums arī šīs direktīvas nozīmē.

Tas, ka Komisija neveic nekādus pasākumus attiecībā uz tehnisko noteikumu projektu saskaņā ar šo direktīvu, nekavē lēmumu pieņemšanu saskaņā ar citiem Kopienas tiesību aktiem.”

B. Valsts tiesības. 2013. gada 18. marta Dekrēts⁸

13. 1. pantā iepirkumu maisiņi ir definēti kā “maisiņi, kas patērētājiem ir pieejami tirdzniecības vietās par maksu vai bez maksas un kas ir paredzēti pārtikas un nepārtikas produktiem”.

14. 2. pantā ir noteikts:

“1. Tirgū var laist iepirkumu maisiņus, kas ir ietverti vienā no šīm kategorijām:

- a) Vienreizlietojami bioloģiski noārdāmi un kompostējami iepirkumu maisiņi, kas atbilst saskaņotajam standartam UNI EN 13432:2002⁹;
- b) Atkalizmantojami iepirkumu maisiņi, kas sastāv no polimēriem, kas nav minēti a) apakšpunktā un kam ir ārējie rokturi līdz maisiņa izmantojamajam izmēram:
 - b.1) kas ir biezāki par 200 mikroniem un satur vismaz 30 % pārstrādātas plastmasas, ja tie paredzēti izmantošanai saskarē ar pārtiku;
 - b.2) kas ir biezāki par 100 mikroniem un satur vismaz 10 % pārstrādātas plastmasas, ja tie nav paredzēti izmantošanai saskarē ar pārtiku;
- c) Atkalizmantojami iepirkumu maisiņi, kas sastāv no polimēriem, kas nav minēti a) apakšpunktā un kam ir iekšējie rokturi līdz maisiņa izmantojamajam izmēram:
 - c.1) kas ir biezāki par 100 mikroniem un satur vismaz 30 % pārstrādātas plastmasas, ja tie ir paredzēti izmantošanai saskarē ar pārtiku;

⁸ 2013. gada 18. marta Decreto ministeriale – Individuazione delle caratteristiche tecniche dei sacchi per l’asporto delle merci, del Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare e del Ministero dello Sviluppo Economico (Vides, teritorijas un jūras aizsardzības ministrijas un Ekonomikas attīstības ministrijas dekrēts par iepirkumu maisiņu tehnisko īpašību noteikšanu) (2013. gada 27. marta GURI Nr. 73; turpmāk tekstā – “2013. gada dekrēts”).

⁹ UNI EN 13432:2002, 2002. gada 1. marts, *Imballaggi – Requisiti per imballaggi recuperabili mediante compostaggio e biodegradazione – Schema di prova e criteri di valutazione per l’accettazione finale degli imballaggi*. Tā par maksu ir pieejama UNI Ente Italiano di Normazione tīmekļvietnē.

c.2) kas ir biezāki par 60 mikroniem un satur vismaz 10 % pārstrādātas plastmasas, ja tie nav paredzēti izmantošanai saskarē ar pārtiku.

2. Ir atļauts laist tirgū arī atkalizmantojamus iepirkumu maisiņus no papīra, dabisko šķiedru audumiem, poliamīda šķiedrām un materiāliem, kas nav polimēri.

[..]”

15. Kā noteikts 6. pantā:

“Uz šo dekrētu attiecas paziņošanas procedūra saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu [98/34], un tas stāsies spēkā tikai pēc šīs procedūras veiksmīgas pabeigšanas.”

II. Fakti, pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

16. *Papier Mettler Italia Srl* (turpmāk tekstā – “*Papier Mettler*”) ir sabiedrība, kas darbojas iepakošanas un iesaiņojuma izplatīšanas jomā. Konkrētāk, tās darbība ir vērsta uz polietilēna iepakošanu, tostarp plastmasas iepirkumu maisiņu, ražošanu.

17. Uzskatīdama, ka ir cietusi, *Papier Mettler* lūdza iesniegt tiesībsargāšanas atcelt 2013. gada dekrētu un atlīdzināt zaudējumus, kas minētā dekrēta nosacījumu dēļ tai ir nodarīti vai varētu tikt nodarīti¹⁰.

18. *Papier Mettler* savas prasības pamatojumam izvirzīja šādus argumentus:

- 2013. gada dekrēts aizliedz laist tirgū plastmasas iepirkumu maisiņus, kurus ar Direktīvu 94/62 ir atļauts laist tirgū. Konkrētāk, tā 2. pants nosaka, ka plastmasas maisiņiem ir jāatbilst īpašām tehniskām prasībām, kas ir pretrunā Direktīvai 94/62 un Direktīvai 98/34;
- no procesuālā viedokļa un tā kā Direktīva 94/62 ir saskaņošanas direktīva, par valsts iestādes izstrādātajiem tehniskajiem noteikumiem bija jāpaziņo Komisijai pirms to pieņemšanas (LESD 114. panta 5. un 6. punkts);
- Direktīvas 94/62 16. pantā dalībvalstīm ir noteikts pienākums iepriekš paziņot Komisijai par pasākumu projektiem, ko tās paredzējušas pieņemt, lai ļautu tai pārbaudīt pasākumus saistībā ar spēkā esošajiem noteikumiem;
- Direktīvas 98/34 8. pantā arī ir noteikts darīt zināmu Komisijai “jebkuru tehnisko noteikumu projektu” pirms tā pieņemšanas, kā arī “pamatojumu šādu tehnisko noteikumu pieņemšanas vajadzībai”;
- tādejādi 2013. gada dekrēts bija iepriekš jāpaziņo Komisijai, ko Itālijas Republika neizdarīja;
- no materiālā viedokļa 2013. gada dekrēts ir pretrunā Direktīvas 94/62 noteikumiem, jo aizliedz laist tirgū maisiņus, kas atbilst kādai no minētās direktīvas II pielikuma 3. punktā noteiktajām reģenerējamības prasībām¹¹.

¹⁰ Tiesas sēdē *Papier Mettler* šos zaudējumus noteica kā zaudētos ieņēmumus, jo Itālijā nevarēja tirgot iepirkumu maisiņus, kuri bija ražoti atbilstoši Direktīvas 94/62 prasībām un kurus tā likumīgi tirgoja citās dalībvalstīs.

¹¹ 2013. gada dekrēts aizliedzot laist tirgū iepirkumu maisiņus, kas neatbilst standartam UNI EN 13432:2002 vai kas neatbilst citiem papildu tehniskajiem noteikumiem par biežumu un formu. Šīs prasības nav paredzētas Direktīvā 94/62, tādēļ Itālijas Republika aizliedz laist tirgū iepirkumu maisiņus, kas atbilst Direktīvas 94/62 II pielikuma 3. punkta prasībām.

19. Atbildētāja valsts pārvaldes iestāde iebilda pret *Papier Mettler* prasījumiem, argumentējot šādi:

- 2013. gada dekrēts esot pienācīgi paziņots Komisijai attiecīgā gada 12. martā. Tā stāšanās spēkā bija atkarīga no paziņošanas procedūras veiksmīgas pabeigšanas saskaņā ar Direktīvu 98/34. Šī procedūra esot tikusi pabeigta 2013. gada 13. septembrī;
- 2013. gada dekrēta tehniskie noteikumi esot nepieciešami, lai Itālijā novērstu organisko atkritumu dalītās savākšanas piesārņojuma problēmu un lai stimulētu bioloģiski noārdāmu un kompostējamu plastmasas maisiņu izmantošanu¹²;
- nosakot noteiktus tirgū laižamo maisiņu veidus¹³, ar 2013. gada dekrētu ir ieviests selektīvs aizliegums tikai tādu plastmasas maisiņu aprītei, kuru biežums, tā kā tas ir mazāks par noteikto, būtiski nenodrošina to atkārtotu izmantošanu, un tie ātri kļūs par plastmasas atkritumiem.

20. Šajā kontekstā *Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio* (Lacio Reģionālā administratīvā tiesa, Itālija) uzdod šādus prejudiciālus jautājumus:

- “1) Vai LESD 114. panta 5. un 6. punkts, kā arī Direktīvas [94/62] 16. panta 1. punkts un Direktīvas [98/34] 8. pants neļauj piemērot tādus valsts tiesību aktus kā tie, kuri paredzēti apstrīdētajā starpministriju dekrētā un ar kuriem aizliedz laist tirgū vienreizlietojamus iepirkumu maisiņus, kas ražoti no bioloģiski nenoārdāmiem materiāliem, bet atbilst pārējām Direktīvā [94/62] noteiktajām prasībām, ja dalībvalsts šādu savu tiesisko regulējumu, kurā ir ietverti par Savienības tiesību aktiem stingrāki tehniskie noteikumi, nav paziņojusi Eiropas Komisijai iepriekš, bet gan tikai pēc tiesību akta pieņemšanas un pirms tā publicēšanas?
- 2) Vai Direktīvas [94/62] 1. un 2. pants, 9. panta 1. punkts un 18. pants kopsakarā ar direktīvas II pielikuma 1., 2. un 3. punkta noteikumiem ir jāinterpretē tādējādi, ka tie liedz pieņemt tādus valsts tiesību aktus, ar kuriem aizliedz laist tirgū vienreizlietojamus iepirkumu maisiņus, kas ražoti no bioloģiski nenoārdāmiem materiāliem, bet atbilst pārējām Direktīvā [94/62] noteiktajām prasībām, vai turpretim valsts tiesību aktos noteiktos papildu tehniskos noteikumus var attaisnot, pamatojot tos ar mērķi nodrošināt pastiprinātu vides aizsardzību, eventuāli ņemot vērā atkritumu savākšanas problēmu īpašo raksturu dalībvalstī un pašas valsts nepieciešamību izpildīt saistības, kas šajā jomā paredzētas Savienības tiesībās?
- 3) Vai Direktīvas [94/62] 1. un 2. pants, 9. panta 1. punkts un 18. pants kopsakarā ar direktīvas II pielikuma 1., 2. un 3. panta noteikumiem ir jāinterpretē tādējādi, ka tie veido skaidrus un precīzus noteikumus, kas aizliedz kavēt laist tirgū maisiņus, kuri atbilst direktīvā noteiktajām prasībām, un valsts struktūrām, tostarp valsts pārvaldes iestādēm uzliek pienākumu nepiemērot iespējami nesaderīgu valsts tiesisko regulējumu?

¹² Tā apgalvo, ka Itālijas patērētāji ir pieraduši organisko atkritumu savākšanai izmantot vienreizlietojamus plastmasas maisiņus.

¹³ Proti: a) bioloģiski noārdāmi un kompostējami vienreizlietojami maisiņi, kas atbilst saskaņotajam standartam UNI EN 13432:2002; b) tradicionālie plastmasas maisiņi ar noteiktu biežumu un tādējādi atkārtoti lietojami; c) atkārtoti lietojami iepirkumu maisiņi no papīra, dabīgo šķiedru audumiem, poliamīda šķiedrām un materiāliem, kas nav polimēri.

- 4) Visbeidzot, vai tāda valsts tiesiskā regulējuma pieņemšana, kas aizliedz laist tirgū vienreizlietojamus maisiņus, kuri ir bioloģiski nenoārdāmi, bet ražoti atbilstoši Direktīvas [94/62] prasībām, – ja tas nav pamatots ar mērķi nodrošināt pastiprinātu vides aizsardzību, ar atkritumu savākšanas problēmu īpatnībām dalībvalstī un ar pašas valsts nepieciešamību izpildīt saistības, kas šajā jomā tai paredzētas Savienības tiesībās, – var būt nopietns un acīmredzams Direktīvas [94/62] 18. panta pārkāpums?”

III. Tiesvedība Tiesā

21. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu Tiesā reģistrēts 2022. gada 9. februārī.

22. Rakstveida apsvērumus ir iesniegušas *Papier Mettler, Associazione Italiana delle Bioplastiche e dei Materiali Biodegradabili e Compostabili* (turpmāk tekstā – “*Assobioplastiche*”), Itālijas valdība un Eiropas Komisija. Tās visas piedalījās 2023. gada 22. marta tiesas sēdē.

IV. Izvērtējums

A. Sākotnējie apsvērumi

23. Pirmkārt, ir jānoskaidro, par kuru plastmasas iepirkumu maisiņu veidu runā iesniedzējtiesa. Lai gan iesniedzējtiesas nolēmumā ne vienmēr ir izmantota vienota terminoloģija, tas šķietami katrā ziņā attiecas uz vienreizlietojamiem vieglās plastmasas iepirkumu maisiņiem¹⁴, kas ražoti no bioloģiski nenoārdāmiem un nekompostējamiem materiāliem, bet kas atbilst citām Direktīvā 94/62 noteiktajām prasībām.

24. Otrkārt, ir jāprecizē atbilstošās Savienības tiesību normas, lai sniegtu atbildi uz iesniegtajiem jautājumiem:

- lai gan iesniedzējtiesa atsauca uz Direktīvas 94/62 1. un 2. pantu, faktiski šo normu interpretācija (attiecīgi par šīs direktīvas mērķi un piemērošanas jomu) nav nepieciešama, jo nerodas šaubas par plastmasas iepirkumu maisiņu iepakojuma statusu¹⁵;
- savukārt noteicošs lietas izspriešanai var būt Direktīvas 94/62 9. panta 1. punkts un 18. pants.

B. Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamība

25. *Assobioplastiche* un Itālijas valdība uzskata, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir nepieņemams, jo 2013. gada dekrēts nekad neesot stājies spēkā vai esot ticis atcelts.

26. *Assobioplastiche* arī apstrīd lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību, jo iesniedzējtiesa neesot ņēmusi vērā Direktīvas 94/62 4. panta 1.a punktu.

¹⁴ Precīzāk – tos, iespējams, būtu jāsauc par izmetamiem maisiņiem, nevis vienreizlietojamiem, jo patērētājs tos var izmantot vairāk nekā vienu reizi, ja to vēlas un ja maisiņš ir izturīgs.

¹⁵ Spriedumi, 2004. gada 29. aprīlis, *Plato Plastik Robert Frank* (C-341/01, EU:C:2004:254), un 2016. gada 10. novembris, *Eco-Emballages* u.c. (C-313/15 un C-530/15, EU:C:2016:859).

27. Uzskatu, ka neviens no šiem iebildumiem nepamato lūguma sniegt prejudiciālu nolēmuma *a limine* noraidīšanu. Iesniedzējtiesa uz savu atbildību nosaka valsts tiesisko regulējumu, kurš reglamentē strīdu un kurā tiek iesniegti lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu. Uz tiem, kā labi zināms, attiecas atbilstības pieņēmums¹⁶.

28. Tiesas sēdē lietas dalībnieki plaši apsprieda 2013. gada dekrēta spēkā esamību un piemērošanu, negūstot skaidru risinājumu šajā jautājumā. Lietas dalībnieki bija vienprātīgi, ka radītā tiesiskā regulējuma situācija bija neskaidra: daži to raksturoja kā haotisku, citi kā neizskaidrojamu, bet vēl citi – kā regulējuma jucekli.

29. Komisija norāda, ka 2013. gada dekrēts stājās spēkā un tika piemērots Itālijā no tā oficiālās publicēšanas dienas līdz tā formālai atcelšanai 2017. gadā¹⁷. Katrā ziņā 6. pants varēja atlikt tā piemērošanu līdz 2013. gada 13. septembrim, kad beidzās Direktīvas 98/34 9. pantā paredzētais *statu quo* periods. Tā kā dekrēts oficiāli tika publicēts 2013. gada 27. martā, tas vairs nebija projekts un kļuva par spēkā esošu normu, tādēļ Komisija nesniedza atzinumu par tā atbilstību Savienības tiesībām.

30. Itālijas valdība un *Assobioplastiche* uzskata, ka 2013. gada dekrēts nekad nav stājies spēkā, jo netika veiksmīgi pabeigta paziņošanas procedūra Komisijai un darbojās tā 6. pantā paredzētais atliekošais nosacījums. Pēc vairākiem gadiem to formāli atcēla, lai “to izslēgtu” no Itālijas tiesībām, taču faktiski tā nebija spēkā esoša tiesību akta atcelšana.

31. *Papier Mettler* paskaidroja, ka Dekrētlikumā Nr. 2/2012¹⁸ paredzētais sankciju regulējums stājās spēkā ar 2013. gada dekrēta pieņemšanu un tika piemērots neatkarīgi no tā, vai 2013. gada dekrēts bija vai nebija stājies spēkā. Sabiedrībai netika piemērotas sankcijas tikai tādēļ, ka tā pārtrauca tirgot plastmasas iepakojumu maisījumus, kurus Itālijā aizliedz 2013. gada dekrēts, tādējādi zaudējot ieņēmumus, ko tagad prasa kompensēt.

32. Katrā ziņā iesniedzējtiesa vienīgā ir kompetenta interpretēt valsts tiesības, izšķirt šo *sarežģīto strīdu* par 2013. gada dekrēta stāšanos spēkā un tiesiskajām sekām. Tiesa nevar iejaukties strīdā, kuru ir jāizspriež iesniedzējtiesai.

33. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu būtu neizprotams, ja to iesniegusi tiesa uzskatītu, ka 2013. gada dekrēts (uz kuru attiecas *Papier Mettler* iesniedzējtiesā celtā prasība) nekad nav stājies spēkā un nav radījis tiesiskas sekas. Tai pietiktu uzskatīt šo faktu par pierādītu, lai vienkārši atrisinātu pamatlietu. Ja iesniedzējtiesa tā nav uzskatījusi un ir iesniegusi lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, tas ir darīts tāpēc, ka iesniedzējtiesa netieši ar to pauz pretēju nostāju.

34. Katrā ziņā neuzskatu, ka strīds iesniedzējtiesā un lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu varētu tikt uzskatīti par izdomātiem. Tādēļ uzskatu, ka lūgums ir pieņemams, ja vien valsts tiesa pasaka pēdējo vārdu par 2013. gada dekrēta spēkā stāšanos un interpretāciju.

¹⁶ Spriedumi, 2018. gada 13. novembris, *Levola Hengelo* (C-310/17, EU:C:2018:899), 28. punkts, un 2022. gada 6. oktobris, *Contship Italia* (C-433/21 un C-434/21, EU:C:2022:760), 24. punkts.

¹⁷ *Assobioplastiche* norāda (tās rakstveida apsvērumu 4. punkts), ka 2013. gada dekrēts nav spēkā kopš 2017. gada 13. augusta, kas ir datums, kurā tas tika aizstāts ar Itālijas tiesību aktiem, ar ko transponē Direktīvu 2015/720, proti, ar 2017. gada 20. jūnija *Decreto-legge n.º 91, disposizioni urgenti per la crescita economica nel Mezzogiorno* (Dekrētlikums Nr. 91 par steidzamiem pasākumiem Mecodžorno [Mezzogiorno] [reģionā] ekonomikas attīstībai) (2017. gada 20. jūnija *GURI* Nr. 141, 1. lpp.), kas ar grozījumiem ir pārveidots par 2017. gada 3. augusta *Legge n.º 123* (Likums Nr. 123; 2017. gada 12. augusta *GURI* Nr. 188, 1. lpp.).

¹⁸ 2012. gada 25. janvāra *Decreto-Legge n.º 2, misure straordinarie e urgenti in materia ambientale* (Dekrētlikums Nr. 2 “Ārkārtas un steidzami pasākumi vides jomā”; turpmāk tekstā – “Dekrētlikums Nr. 2/2012”) (2012. gada 25. janvāra *GURI* Nr. 20, 1. lpp.), kas ar grozījumiem ir pārveidots par 2012. gada 24. marta *Legge n.º 28* (Likums Nr. 28; 2012. gada 24. marta *GURI* Nr. 71, 1. lpp.).

35. Attiecībā uz otro pieņemamības iebildumu tikai norādišu, ka Direktīvas 94/62 4. panta 1.a punkts nav piemērojams *ratione temporis* pamatlietas faktiem. Tie notika 2013. gadā, un attiecīgais pants Direktīvā 94/62 tika ieviests 2015. gadā (ar Direktīvu 2015/720).

C. Pirmais prejudiciālais jautājums

36. Iesniedzējtiesa vēlas zināt, vai Direktīvas 94/62 16. panta 1. punktam un Direktīvas 98/34 8. pantam atbilst valsts tiesību norma ar jau izklāstīto saturu¹⁹, kuru dalībvalsts ir paziņojusi Komisijai pēc tās pieņemšanas, bet dažas dienas pirms tās oficiālās publicēšanas²⁰.

1. Direktīvas 98/34 piemērošana

37. Ne iesniedzējtiesai, ne lietas dalībniekiem nav šaubu par 2013. gada dekrētā iekļautā tiesiskā regulējuma tehnisko noteikumu statusu (Direktīvas 98/34 izpratnē). Problēmas, kādas rada šī kvalifikācija un kādas bieži ir izvirzītas Tiesā²¹, nerodas šajā lietā, kuras neapstrīdama premisa ir tas, ka šis regulējums ir tehniskie noteikumi.

38. Itālijas valstij, kā turpmāk analizēšu, bija pienākums darīt zināmus Komisijai šos tehniskos noteikumus (2013. gada dekrēts) *projekta fāzē*, proti, pirms to pieņemšanas²².

39. Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkts nosaka dalībvalstīm pienākumu nekavējoties darīt zināmu Komisijai jebkuru *tehnisko noteikumu projektu*. Paziņojumā tām jānorāda “pamatojum[s] šādu tehnisku noteikumu pieņemšanas vajadzībai, ja tas jau nav paskaidrots projektā”. Ja pārņem visu starptautiskā vai Eiropas standarta tekstu, pietiek ar informāciju par attiecīgo standartu.

40. Ja šis pienākums netiek izpildīts, uz attiecīgajiem tehniskajiem noteikumiem nevar atsaukties pret privātpersonām nedz krimināllietā, nedz strīdā starp privātpersonām cita veida tiesvedībās²³.

41. Direktīva 98/34 piešķir Komisijai kontroles pilnvaras pār tehnisko noteikumu projektiem, kurus tai paziņo dalībvalstis²⁴. Tieši šo pilnvaru nodrošināšanai ir paredzētas sekas, kas ir tieši saistītas ar nepaziņošanu, kā Tiesa ir atzinusi kopš sprieduma *CIA Security International*: Direktīvas 98/34 8. pantā paredzētajam pienākumam ir tieša iedarbība un uz nepaziņotiem valsts tehniskiem noteikumiem nevar atsaukties pret privātpersonām.

¹⁹ Proti, norma, kas aizliedz laist tirgū vienreizlietojamus (“izmetamus”) iepirkuma maisiņus, kas ražoti no bioloģiski nenoārdāmiem materiāliem, bet atbilst pārējām Direktīvas 94/62 prasībām.

²⁰ Pirmais jautājums koncentrējas uz procesuāliem aspektiem. Par 2013. gada dekrēta atbilstību LESD 114. panta 5. un 6. punktam materiālu iemeslu dēļ izteikšu viedokli, analizējot otro jautājumu.

²¹ Skat., piemēram, spriedumu, 2022. gada 24. novembris, *Belplant* (C-658/21, EU:C:2022:925).

²² Skat. iepriekš “tehnisko noteikumu projekta” definīciju, kas paredzēta Direktīvas 98/34 1. panta 12. punktā.

²³ Spriedumi, 1996. gada 30. aprīlis, *CIA Security International* (C-194/94, EU:C:1996:172; turpmāk tekstā – “spriedums *CIA Security International*”), 49. un 50. punkts; 2016. gada 4. februāris, *Ince* (C-336/14, EU:C:2016:72), 84. punkts; 2016. gada 27. oktobris, *James Elliott Construction* (C-613/14, EU:C:2016:821), 64. punkts, un 2020. gada 3. decembris, *Star Taxi App* (C-62/19, EU:C:2020:980), 57. punkts.

²⁴ Pēc paziņošanas sākas trīs, četru vai sešu mēnešu periods, kurā nevar galīgi pieņemt paziņoto projektu, lai ļautu Komisijai un pārējām dalībvalstīm sniegt paziņotājam dalībvalstij komentārus vai sīki izstrādātus atzīnumus par tehnisko noteikumu projekta atbilstību Savienības tiesību normām. Šis periods tiek pagarināts līdz 12 mēnešiem, ja Komisija izlemj ierosināt saskaņošanas pasākumu šajā jomā.

42. Šāds secinājums tika izdarīts citās informēšanas un kontroles procedūrās, kuras ir līdzīgas šajā lietā analizētajai procedūrai, piemēram, Direktīvā 2000/31/EK²⁵ paredzētajai procedūrai informācijas sabiedrības pakalpojumu jomā, par kuru ir spriedums *Airbnb Ireland*²⁶.

43. Tiesa spriedumā *Airbnb Ireland* apstiprināja sekas, kādas izriet no direktīvā, ar ko Komisijai ir piešķirtas šādas pilnvaras, paredzēta pienākuma ar saturiski pietiekami skaidru, konkrētu un beznosacījuma raksturu: tai ir tieša iedarbība un tādēļ uz to var atsaukties privātpersonas valsts tiesās²⁷.

44. Kā norādīts iesniedzējtiesas nolēmumā, 2013. gada dekrēts tika paziņots Komisijai 2013. gada 12. martā²⁸, tika pieņemts sešas dienas vēlāk un oficiāli publicēts 2013. gada 27. martā.

45. Taču šādā veidā īstenota paziņošana Komisijai pārkāpj pienākumu, kas ir noteikts Direktīvas 98/34 8. panta 1. punktā, jo:

- tehnisko noteikumu projekta izstrāde, kad to paziņoja Komisijai, bija nonākusi tiktāl, ka tajā vairs nebija iespējams ieviest būtiskus grozījumus (faktiski nekāda veida grozījumus);
- Komisijai ir nekavējoties jāpaziņo tehnisko noteikumu “projekts”, nevis tā gala versija²⁹;
- iepriekš minētajā laika secībā Itālijas Republika nevarēja ņemt vērā Zviedrijas Karalistes komentārus un Nīderlandes Karalistes un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes sīki izstrādātus atzinumus attiecībā uz tehnisko noteikumu projektu, jo 2013. gada dekrēts tika pieņemts, pirms tie tika sniegti.

46. Tādējādi tika apieta Direktīvā 98/34 paredzētā procedūra. Ar tehnisko noteikumu projekta pieņemšanu sešu dienu laikā kopš paziņošanas Komisijai ir pārkāpts Direktīvas 98/34 9. panta 1. punktā noteiktais *statu quo* pienākums: dalībvalsts nevar pieņemt paziņoto projektu vismaz trīs mēnešus kopš brīža, kad Komisija ir saņēmusi paziņojumu.

47. Itālijas valdība norāda divus iemeslus, lai pamatotu savu rīcību un noliegtu Direktīvas 98/34 pārkāpuma esamību:

- 2013. gada dekrēta projekta paziņošana atkārtu citu paziņojumu 2011. gadā;
- 2013. gada dekrēta spēkā stāšanās saskaņā ar tā 6. pantu ir atkarīga no paziņošanas procedūras veiksmīgas pabeigšanas. Tā kā Komisija nesniedza atzinumu, šī procedūra netika pabeigta

²⁵ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) (OV 2000, L 178, 1. lpp.). Tās 3. panta 4. punkta b) apakšpunkta otrajā ievilkumā dalībvalstīm ir noteikts īpašs pienākums iepriekš paziņot Komisijai un dalībvalstij, kuras teritorijā ir reģistrēts pakalpojuma sniedzējs, par savu nodomu pieņemt pasākumu, kas ierobežo minētā pakalpojuma brīvu apriti.

²⁶ Spriedums, 2019. gada 19. decembris (C-390/18, EU:C:2019:1112; turpmāk tekstā – “spriedums *Airbnb Ireland*”), 88.–97. punkts.

²⁷ Paziņošanas un kontroles procedūra ļauj Komisijai novērst to, ka tiek pieņemti vai, vismaz, ka tiek saglabāti LESD pretrunā esoši šķēršļi tirdzniecībai, tostarp piedāvājot attiecīgajos valstu pasākumos veikt izmaiņas (spriedums *Airbnb Ireland*, 90. un 92. punkts).

²⁸ 2013. gada 12. marta Paziņojums Nr. 2013/152/I, Starpministru dekrēta projekts par iepirkuma maisiņu tehnisko īpašību noteikšanu, kas paredzēts 2. pantā Dekrētlikumā Nr. 2/2012, kas grozīts Likumu Nr. 28/2012, pieejams: <https://ec.europa.eu/growth/tools-databases/tris/es/search/?trisaction=search.detail&year=2013&num=152>.

²⁹ Spriedums, 2005. gada 8. septembris, Komisija/Portugāle (C-500/03, nav publicēts, EU:C:2005:515), 39. punkts.

veiksmīgi³⁰, tāpēc šis dekrēts nekad nestājās spēkā. Un Itālija tādēļ nepaziņoja Komisijai šo tehnisko noteikumu galīgo tekstu³¹.

48. Neviens no šiem diviem pamatojumiem mani nepārliecina.

49. Attiecībā uz 2011. gada paziņojumu³² tehnisko noteikumu projekts, kas tolaik tika paziņots Komisijai, bija (topošais) Dekrētlukums Nr. 2/2012, ar kuru tika pagarināts aizliegums laist tirgū vienreizlietojamās plastmasas iepakojuma maisiņus, kas neatbilst saskaņotajam standartam UNI EN 13432:2002. Tā 2. panta 1. punkts paredzēja turpmāka ministrijas dekrēta sagatavošanu, lai noteiktu aizlieguma laist tirgū plastmasas maisiņus, kas ražoti no bioloģiski nenoārdāmiem un nekompostējamiem materiāliem, piemērošanas jomu. Tas arī noteica sankcijas par nākotnes tiesību akta neievērošanu.

50. Tādējādi, kā Komisija argumentēja tiesas sēdē, 2013. gada paziņojumu nevar uzskatīt par vienkāršu 2011. gada paziņojuma atkārtojumu. 2013. gada paziņojumā ir jauni ierobežojumi attiecībā uz plastmasas maisiņiem, un to paziņošana Komisijai bija obligāta saskaņā ar Direktīvu 98/34.

51. Attiecībā uz atlikšanas klauzulu (6. pants) Itālijas valsts rīcība, iekļaujot to 2013. gada dekrēta tekstā, neatbilst Direktīvai 98/34.

52. Proti, 2013. gada dekrēta oficiālajai publikācijai pašai par sevi var būt ietekme uz brīvu preču apriti, ietekmējot Itālijā tirgū laižamo plastmasas maisiņu veidus. Likumdošanas metode, kas dekrēta spēkā stāšanās padara atkarīgu no Direktīvas 98/34 paziņošanas procedūras veiksmīgas pabeigšanas, neatbilst tiesiskās drošības prasībām, jo privātpersonas nezina, kad tā tiks pabeigta (veiksmīgi vai neveiksmīgi), lai attiecīgi pielāgotu savu rīcību.

53. Šī likumdošanas metode arī liedz, kā tas ir šajā gadījumā, pienācīgi ņemt vērā Komisijas un citu dalībvalstu komentārus vai sīki izstrādātus atzinumus par tehnisko noteikumu projekta atbilstību Savienības tiesību normām. Tādējādi netiek sasniegts Direktīvas 98/34 mērķis, proti, tehnisko šķēršļu novēršana tirdzniecībai, pirms tie sāk radīt to ierobežojošās sekas.

54. Faktiski uzskatu, ka ar 2013. gada dekrēta pieņemšanu formālu iemeslu dēļ tika pārkāpts Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkts un 9. panta 1. punkts.

2. Direktīvas 94/62 piemērošana

55. Atbilstoši Direktīvas 94/62 16. panta 1. punktam dalībvalstīm pirms pieņemšanas Komisijai jāpaziņo pasākumu projekti, kurus tās paredzējušas pieņemt saskaņā ar šo direktīvu (par iepakojumu un izlietoto iepakojumu).

³⁰ Itālijas valdība atsauca uz 2015. gada 23. jūnija vēstuli, ko tai nosūtīja Komisija.

³¹ Kā norāda Itālijas valdība, šī apstākļa dēļ tika pieņemts 2014. gada 24. jūnija *Decreto-legge n.º 91* (Dekrētlukums Nr. 91/2014; 2014. gada 24. jūnija *GURI* Nr. 144, 1. lpp.), kas ar grozījumiem ir pārveidots par 2014. gada 11. augusta *Legge n.º 116, recante disposizioni urgenti per il settore agricolo, la tutela ambientale e l'efficientamento energetico dell'edilizia scolastica e universitaria, il rilancio e lo sviluppo delle imprese, il contenimento dei costi gravanti sulle tariffe elettriche, nonché per la definizione immediata di adempimenti derivanti dalla normativa europea* (Likums Nr. 116 par steidzamiem pasākumiem lauksaimniecības nozarei, vides aizsardzībai un energoefektivitātei skolās un universitāšu ēkās, uzņēmumu atveseļošanai un attīstībai, elektroenerģijas tarifiem noteikto izmaksu ierobežošanai, kā arī tūlītējai no Savienības tiesiskā regulējuma izrietošo pienākumu noteikšanai) (2014. gada 20. augusta *GURI* kārtējais pielikums Nr. 192), ar kura 11. panta 2 *bis* punktu tika dzēsta atsauce uz ministrijas dekrētu Dekrētlukuma Nr. 2/2012 2. panta 4. punktu, lai tajā paredzētās sankcijas padarītu tieši piemērojamas.

³² 2011. gada 5. aprīļa Paziņojums Nr. 2011/174/I, Likuma par aizliegumu laist tirgū bioloģiski nenoārdāmus preču iepakojuma maisiņus projekts, pieejams: <https://ec.europa.eu/growth/tools-databases/tris/es/search/?trisaction=search.detail&year=2011&num=174>.

56. Tā paša panta 2. punktā ir norādīts, ka tad, ja ierosinātais pasākums ir tehnisks, dalībvalsts var norādīt, ka tās paziņojums ir spēkā arī attiecībā uz Direktīvu 83/189 (kura vēlāk aizstāta ar Direktīvu 98/34).

57. Itālijas valsts paziņoja Komisijai 2013. gada dekrēta projektu saskaņā ar Direktīvas 94/62 16. pantu. Šī norma (atšķirībā no Direktīvas 98/34 9. panta) neparedz periodu, kurā dalībvalstij ir jāgaida komentāri no Komisijas un pārējām valstīm, pirms pieņemt valsts tiesību akta projektu. Tādēļ neuzskatu, ka Itālija būtu to pārkāpusi, lai gan 2013. gada dekrēts tika oficiāli publicēts, kā jau minēju, sešas dienas pēc paziņošanas Komisijai.

58. Direktīvas 94/62 16. panta procedūra ir vienkāršas *informēšanas* procedūra, bet Direktīvas 98/34 procedūra ir valsts tiesiskā regulējuma *paziņošanas un kontroles* procedūra. Tādējādi runa ir par dažādām procedūrām ar atšķirīgām sekām.

59. Nedz Direktīvas 94/62 16. panta formulējums, nedz mērķis neļauj uzskatīt, ka iepriekšēja paziņošanas pienākuma neizpildei būtu tādas pašas sekas, kādas ir Direktīvā 98/34.

60. Direktīvas 94/62 16. pants attiecas uz attiecībām starp dalībvalstīm un Komisiju, tādēļ nepiešķir privātpersonām nekādas tiesības, kas varētu tikt pārkāptas, ja dalībvalsts neizpilda tajā noteikto pienākumu. Tādēļ uz normu nevar atsaukties valsts tiesās, lai panāktu nepaziņoto normu atcelšanu vai nepiemērošanu privātpersonām³³.

61. Manuprāt, Direktīvas 94/62 16. pants paredz vienkāršas informēšanas procedūru, kas ir līdzīga procedūrām, kuras Tiesa analizējusi spriedumos *Enichem Base* un *Bulk Oil*³⁴.

62. Šā veida procedūrās man šķiet loģiski, pretēji Komisijas argumentiem tiesas sēdē, noraidīt valsts normu nepiemērojamību pret privātpersonām, ja šīs normas ir pieņemtas, neievērojot iepriekšējas paziņošanas pienākumu, ko nosaka Savienības norma, kura neparedz tiesiskas sekas, kas ir tieši saistītas ar šī pienākuma neizpildi.

63. Direktīvas 94/62 16. pantā paredzētā vienkāršas informēšanas procedūra, kā jau teicu, nav pielīdzināma procedūrai, kas paredzēta Direktīvā 98/34 vai citās normās, kuras atbilst pēdējās minētās direktīvas modelim, kā tas bija ar Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta b) apakšpunkta otrajā ievilkumā paredzēto pienākumu, ko minēju iepriekš³⁵.

64. Savstarpējās norādes, kas ietvertas Direktīvas 94/62 16. panta 2. punktā un Direktīvas 98/34 8. panta 5. punktā, nemaina līdz šim minēto. Šajās normās ir tikai norādīts, ka valsts [noteikumu] projekta paziņojums var būt spēkā attiecībā uz divām informēšanas procedūrām, kas paredzētas dažādos “Kopienas tiesību aktos”. Tādējādi tiek novērsts, ka Komisijai tiktu iesniegti vairāki paziņojumi par to pašu projektu. Bet šis noteikums nemaina abu procedūru atšķirīgo raksturu.

³³ Pēc analogijas attiecībā uz Padomes Direktīvas 75/442/EEK (1975. gada 15. jūlijs) par atkritumiem (OV 1975, L 194, 39. lpp.; spec. izd. 15/01, 23. lpp.) 3. panta 2. punktu skat. 1989. gada 13. jūlija spriedumu *Enichem Base* u.c. (380/87, EU:C:1989:318; turpmāk tekstā – “spriedums *Enichem Base*”), 22.–24. punkts.

³⁴ Spriedums, 1986. gada 18. februāris, *Bulk Oil (Zug)* (174/84, EU:C:1986:60), 62. punkts.

³⁵ Spriedums *Airbnb Ireland*, 94. punkts: šis pienākums “ir nevis vienkāršs informēšanas pienākums, kas būtu pielīdzināms tam, kas tika aplūkots lietā, kurā pieņemts [...] spriedums *Enichem Base* u.c. [...], bet gan būtiska procesuāla prasība, kas liedz attiecībā pret privātpersonām atsaukties uz informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvu apriti ierobežojošiem pasākumiem, kuri nav tikuši paziņoti”. Šis apgalvojums nav pretrunā ar to, ka “pasākumu, ar kuru tiktu ierobežota informācijas sabiedrības pakalpojuma brīva aprite, pieņem iecerējusiai dalībvalstij [nav] pienākum[a] atturēties no jebkādas darbības (*standstill* pienākums)” (93. punkts).

65. Man arī jāprecizē – kā norādīja Komisija tiesas sēdē –, ka tehnisko noteikumu projekta paziņošana, pamatojoties uz Direktīvas 98/34 8. pantu, nav spēkā LESD 114. panta 5. punkta piemērošanas nolūkos. Lai izmantotu šo LESD normu, dalībvalstij ir jāpamato, ka valsts norma, kuru tā plāno pieņemt, ir saistīta ar pastiprināta vides (arī darba vides) aizsardzības līmeņa nepieciešamību tādu paziņotājas valsts īpatnību dēļ, kas radušās pēc saskaņošanas pasākuma pieņemšanas, pamatojoties uz jauniem zinātnes datiem.

66. Paziņojumam par Direktīvas 98/34 piemērošanu šāds izsmelošs pamatojums nav vajadzīgs. Turklāt paziņojuma, kas sniegts saskaņā ar šo direktīvu, sekas ir vienkārša tiesību akta projekta spēkā stāšanās apturēšana uz laiku, sagaidot iespējamo Komisijas un pārējo dalībvalstu reakciju.

67. Savukārt LESD 114. panta 5. punkta paziņošanas mērķis ir panākt, ka Komisija apstiprina valsts normu, kas paredz lielāku aizsardzību, iepriekš pārbaudot, vai tā nav patvaļīgas diskriminācijas līdzeklis vai slēpts ierobežojums tirdzniecībā starp dalībvalstīm un nerada šķēršļus iekšējā tirgus darbībai.

D. Otrais prejudiciālais jautājums

68. Iesniedzējtiesa vēlas zināt, īsumā, vai valsts tiesiskais regulējums, kas aizliedz laist tirgū vienreizlietojamus iepakojumu maisiņus, kas ražoti no bioloģiski nenoārdāmiem materiāliem, bet atbilst pārējām Direktīvas 94/62 prasībām,

- ir pretrunā Direktīvas 94/62 18. pantam kopsakarā ar tās 9. pantu un II pielikumu;
- var tikt pamatots ar mērķi panākt pastiprinātu vides aizsardzību.

1. Valsts tiesiskā regulējuma neatbilstība Direktīvas 94/62 18. pantam

69. Atbilstoši šim pantam “dalībvalstis nedrīkst kavēt šīs direktīvas prasībām atbilstoša iepakojuma laišanu tirgū to teritorijā”.

70. Saskaņā ar Direktīvas 94/62 9. pantu “tirgū laiž tikai tādu iepakojumu, kas atbilst visām šajā direktīvā, tostarp II pielikumā, paredzētajām pamatprasībām”. Šajā pielikumā savukārt regulētas “pamatprasības attiecībā uz iepakojuma sastāvu un atkārtotas lietošanas, reģenerācijas un pārstrādes iespējām”³⁶.

71. Tiesa norāda, ka “iekpojumu marķēšana un identifikācija un [...] prasības attiecībā uz iepakojumu sastāvu un atkārtotas lietošanas, reģenerācijas vai pārstrādes iespējām” (Direktīvas 94/62 8.–11. pants un II pielikums) ir pilnīgi saskaņotas³⁷.

³⁶ Konkrētāk, tā 1. punkts nosaka dažādas prasības, kas attiecas uz iepakojuma ražošanu un sastāvu; tā 2. punkts – prasības, kas attiecas uz atkārtotas lietošanas iespējām, un 3. punkts – prasības attiecībā uz tā reģenerāciju. Pēdējam ir noteikti četri alternatīvi kritēriji iepakojuma reģenerācijai, ko var nodrošināt, pārstrādājot tā materiālu, iegūstot enerģiju, kompostējot vai tāpēc, ka tas ir bioloģiski noārdāms. Jebkuras no šo iepakojuma reģenerācijas tehnoloģijām izmantošana katrā ziņā nodrošina, ka tos var laist tirgū visā Savienības iekšējā tirgū.

³⁷ Spriedumi, 2004. gada 14. decembris, *Radlberger Getränkegesellschaft* un *S. Spitz* (C-309/02, EU:C:2004:799), 56. punkts, un 2004. gada 14. decembris, Komisija/Vācija (C-463/01, EU:C:2004:797), 44. punkts. Savukārt “valsts sistēmu organizācija, veicinot iepakojumu atkārtotu lietošanu, tātad nav pilnīgi saskaņota”.

72. No šī atzinuma izriet šādas sekas:

- ja ar Savienības normu ir veikta pilnīga saskaņošana, tiek nodrošināts, ka produktu, kas ir ražots saskaņā ar saskaņotajām prasībām, var laist brīvā aprītē visā Savienībā. Dalībvalstis zaudē iespēju noteikt papildu nosacījumus, kuru pamatā ir vispārēju interešu iemeslu aizsardzība³⁸;
- pilnīgas saskaņošanas gadījumā Savienības iestādes veic nepieciešamo izvērtēšanu starp preces brīvas aprites mērķi un vispārējo interešu mērķi, tādējādi valsts iestāde nevar atkārtoti veikt šo izvērtējumu;
- ja kāda joma Savienībā ir tikusi pilnībā saskaņota, visi ar to saistītie valsts pasākumi ir jāizvērtē, ievērojot šī saskaņošanas pasākuma noteikumus, nevis primāro tiesību noteikumus³⁹.

73. Pamatojoties uz iepriekš minēto, Direktīvas 94/62 18. pants kopsakarā ar tās 9. pantu un II pielikumu materiāltiesisku iemeslu dēļ aizliedz pieņemt tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds ir aplūkots šajā lietā.

74. 2013. gada dekrēts aizliedz laist tirgū iepirkumu maisiņus, kas neatbilst tehniskajam standartam (UNI EN 13432:2002), lai gan tie atbilst pārējām prasībām reģenerācijas jomā, kas paredzētas Direktīvas 94/62 II pielikuma 3. punktā, ja vien tie atbilst citiem tehniskajiem noteikumiem par biezumu un formu, kuri arī nav paredzēti šajā direktīvā.

75. Tādējādi 2013. gada dekrēts, lai arī tas ir vērsts uz to, lai nodrošinātu efektīvu vides aizsardzību un efektīvāku atkritumu savākšanu, sliecas par labu (un dod priekšroku) kompostēšanas un bioloģiskas noārdāmības metodēm pretstatā materiālu pārstrādāšanas un enerģijas iegūšanas metodēm, kuras atļauj Direktīva 94/62.

76. Direktīvas 94/62 II pielikuma 3. punkts vienlīdz attiecas uz šīm četrām iepakojuma reģenerācijas metodēm. Valsts norma tādēļ nevar nonākt pretrunā Savienības likumdevēja izvēlei, ja tas ir pilnībā saskaņojis jomu, neatstājot dalībvalstīm iespēju dot priekšroku vienām iepakojuma reģenerācijas metodēm vai aizliegt tās pretstatā citām.

2. Pamatojums, kas balstās uz vides aizsardzību?

77. Ar Direktīvas 94/62 8.–11. pantu un II pielikumu ir veikta, kā jau teicu, pilnīga saskaņošana attiecībā uz iepakojuma marķēšanu un identifikāciju – prasībām, kas attiecas uz iepakojuma sastāvu un tā atkārtotas lietošanas, reģenerācijas vai pārstrādes iespējām. Tādējādi vienīgā Itālijas Republikas rīcībā esošā iespēja, lai pieņemtu ierobežojošāku valsts tiesisko regulējumu, ir LESD 114. panta 5. un 6. punkta noteikumos paredzētā⁴⁰.

78. Šīs LESD normas piešķir dalībvalstij iespēju ieviest jaunas valsts tiesību normas, kas pamatojas uz jauniem zinātnes datiem tostarp vides aizsardzības jomā un ir saistītas ar īpašu problēmu, kas šai dalībvalstij radusies pēc saskaņošanas pasākuma pieņemšanas.

³⁸ Spriedumi, 1993. gada 5. maijs, Komisija/Francija (C-246/91, EU:C:1993:174), 7. punkts; 2003. gada 8. maijs, ATRAL (C-14/02, EU:C:2003:265), 44. punkts, un 2018. gada 12. aprīlis, *Fédération des entreprises de la beauté* (C-13/17, EU:C:2018:246), 23. punkts.

³⁹ Spriedumi, 2022. gada 24. februāris, *Viva Telecom Bulgaria* (C-257/20, EU:C:2022:125), 23. punkts, un 2023. gada 19. janvāris, *CIHEF* u.c. (C-147/21, EU:C:2023:31), 26. punkts.

⁴⁰ Pēc analogijas skat. spriedumu, 2013. gada 7. marts, *Lapin ELY-keskus, liikenne ja infrastruktuuri* (C-358/11, EU:C:2013:142), 37. punkts.

79. Tomēr uz šādu iespēju attiecas valsts tiesiskā regulējuma iepriekšēja paziņošana un tā apstiprināšana Komisijā sešu mēnešu laikā no paziņošanas dienas⁴¹. Tā kā nav ziņu, ka Itālijas valdība būtu izpildījusi šos nosacījumus, LESD 114. panta 5. un 6. punktā paredzētā atkāpe šajā lietā nav piemērojama.

3. Direktīvas 94/62 4. panta 1.a punkta ietekme

80. Itālijas valdība un *Assobioplastiche* argumentē, ka 2013. gada dekrēts ir apstiprināts, ar Direktīvu 2015/720 ieviešot jaunu 4. panta 1.a punktu Direktīvā 94/62.

81. To argumentācija ir jānoraida, jo:

- Direktīva 2015/720, kuras transponēšanas termiņš beidzās 2016. gada 27. novembrī (2. pants), nav piemērojama *ratione temporis* strīdā, kas radies pēc 2013. gada dekrēta pieņemšanas;
- katrā ziņā, lai gan Direktīva 2015/720 pieļauj valstu atkāpes no Direktīvai 94/62 atbilstošu iepakojumu brīvas laišanas tirgū, tās attiecas uz vieglās plastmasas iepakojumiem (kuru biezums nesasniedz 50 mikronus). Savukārt 2013. gada dekrēts noteica plašāku aizliegumu, piemērojot to plastmasas maisiņiem, kas ir biezāki par 60 mikroniem.

82. Īsumā, Direktīvas 94/62 18. pantam kopsakarā ar tās 9. panta 1. punktu un II pielikumu neatbilst valsts tiesiskais regulējums, kas aizliedz laist tirgū vienreizlietojamus maisiņus, kuri ražoti no bioloģiski nenoārdāmiem materiāliem, bet kas atbilst pārējām Direktīvas 94/62 prasībām, ja vien dalībvalsts nav paziņojusi un saņēmusi Komisijas apstiprinājumu par šo regulējumu saskaņā ar LESD 114. panta 5. un 6. punktu.

E. Trešais prejudiciālais jautājums

83. Iesniedzējtiesa vēlas zināt, vai Direktīvas 94/62 18. pantam kopsakarā ar tās 9. panta 1. punktu un II pielikumu ir tieša iedarbība un vai dalībvalsts struktūrām ir pienākums nepiemērot tai neatbilstošu valsts tiesisko regulējumu.

84. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru par direktīvu tiešo iedarbību⁴²:

- “[..] visos gadījumos, kad direktīvas noteikumi pēc to satura ir beznosacījuma un pietiekami precīzi, privātpersonām ir tiesības uz tiem atsaukties valsts tiesās pret valsti, ja tā vai nu noteiktajā termiņā nav transponējusi direktīvu valsts tiesībās vai arī tā to ir transponējusi nepareizi [..]”;
- “[..] Savienības tiesību norma ir, pirmkārt, beznosacījuma, ja tajā ir noteikts pienākums, kas nav nedz saistīts ar kādu nosacījumu, nedz arī tā izpildes vai seku ziņā ir pakārtots kādam Savienības iestāžu vai dalībvalstu aktam, un, otrkārt, ir pietiekami precīza, lai uz to varētu atsaukties privātpersona un tiesa to piemērotu, ja tajā nepārprotami ir noteikts pienākums [..]”;

⁴¹ Komisijai ir jāpārbauda, vai valsts pasākums nav patvaļīgas diskriminācijas līdzeklis vai slēpts ierobežojums tirdzniecībai starp dalībvalstīm un nerada šķēršļus iekšējā tirgus darbībai.

⁴² Spriedumi, 2018. gada 6. novembris, *Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften* (C-684/16, EU:C:2018:874), 63. punkts; 2021. gada 14. janvāris, *RTS infra un Aannemingsbedrijf Norré-Behaegel* (C-387/19, EU:C:2021:13), 46. un 47. punkts, un 2022. gada 8. marts, *Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld* (Tieša iedarbība) (C-205/20, EU:C:2022:168), 17.–19. punkts.

– “[..] pat ja direktīva atstāj dalībvalstīm zināmu rīcības brīvību, nosakot tās īstenošanas kārtību, šīs direktīvas norma var tikt uzskatīta par tādu, kurai ir beznosacījuma un precīzs raksturs, ja ar to dalībvalstīm nepārprotami ir noteikts pienākums sasniegt precīzu rezultātu un nav paredzēts neviens nosacījums attiecībā uz tajā paredzētā noteikuma piemērošanu [..]”.

85. Direktīvas 94/62 18. pants kopsakarā ar tās 9. panta 1. punktu un II pielikumu ir skaidra, konkrēta un beznosacījuma Savienības norma, kurai ir tieša iedarbība un uz kuru privātpersonas var atsaukties valsts tiesās pret Itālijas valsts iestādēm.

86. Šajā ziņā pietiek apstiprināt, ka Direktīvas 94/62 18. pants izsmeltoši un bez izņēmumiem aizliedz dalībvalstīm likt šķēršļus tāda iepakojuma laišanai tirgū to teritorijā, kas atbilst šajā direktīvā noteiktajām prasībām.

87. Uz šīm prasībām (8.–11. pants un II pielikums) attiecībā uz marķēšanas un identifikācijas sistēmu, kā arī uz iepakojuma sastāvu un tā atkārtotu lietošanu, reģenerāciju vai pārstrādi ir izdarīta atsauce Direktīvas 94/62 9. panta 1. punktā, nosakot, ka tirgū drīkst laist tikai iepakojumu, kas tām atbilst.

88. Konkrētāk, II pielikums nosaka prasības, kas attiecas uz iepakojuma ražošanu un sastāvu (1. punkts), tā atkārtotu lietošanu (2. punkts) un tā reģenerāciju un pārstrādi (3. punkts). Ir paredzēti, kā jau esmu to iztīrījis, četri alternatīvi kritēriji iepakojuma reģenerācijai un pārstrādei (materiālu pārstrādāšana, enerģijas iegūšana, kompostēšana vai bioloģiska noārdāmība).

89. Līdz Direktīvas 94/62 grozīšanai ar Direktīvu 2015/720 saskaņā ar Direktīvu 94/62 ražotā iepakojuma brīvai laišanai tirgū nebija nosacījumu. Tikai kopš Direktīvas 2015/720 spēkā stāšanās dalībvalstīm tika atļauts ieviest stingrākus pasākumus vieglās plastmasas iepirkumu maisiņu laišanai tirgū.

90. Tā kā Direktīvas 94/62 18. pantam kopsakarā ar tās 9. panta 1. punktu un II pielikumu ir tieša iedarbība, valsts tiesai ir pienākums atturēties no jebkuras pretrunā esošas valsts tiesību normas piemērošanas strīdā⁴³.

F. Ceturtais prejudiciālais jautājums

91. Tā kā pamatlietā tiek lūgts “atlidzināt kaitējumu, kas radies [Itālijas] pārvaldes iestādes nelikumīgas rīcības rezultātā”, iesniedzējtiesa vēlas zināt, vai “valsts tiesiskais regulējums, kas aizliedz laist tirgū vienreizlietojamus maisiņus, kuri ir bioloģiski nenoārdāmi, bet ražoti atbilstoši Direktīvas 94/62 prasībām”, ir nopietns un acīmredzams Direktīvas 94/62 18. panta pārkāpums.

92. Lai varētu iestāties valsts atbildība par zaudējumiem, kas privātpersonām radīti šai valstij piedēvējamu Savienības tiesību pārkāpumu dēļ, ir nepieciešams, lai:

- pārkāptās Savienības tiesību normas mērķis būtu piešķirt tiesības šīm privātpersonām;
- šīs normas pārkāpums būtu pietiekami būtisks;

⁴³ Spriedumi, 2019. gada 24. jūnijs, *Popławski* (C-573/17, EU:C:2019:530), 68. punkts, un 2022. gada 18. janvāris, *Thelen Technopark Berlin* (C-261/20, EU:C:2022:33), 20. punkts.

– būtu tieša cēloņsakarība starp šo pārkāpumu un šīm privātpersonām radītajiem zaudējumiem⁴⁴.

93. Šie trīs nosacījumi ir nepieciešami un pietiekami, lai radītu privātpersonām tiesības saņemt atlīdzinājumu. Tomēr nekas neliedz, ka valsts atbildība, pamatojoties uz valsts tiesībām, varētu iestāties arī tad, ja pastāv mazāk ierobežojoši nosacījumi⁴⁵.

94. Principā valsts tiesām saskaņā ar Tiesas sniegtajām norādījumiem ir jāpārbauda, vai ir izpildītas šīs trīs prasības⁴⁶. Saistībā ar šīm prasībām iesniedzējtiesa jautā tikai par pietiekami būtisku Savienības tiesību pārkāpumu. Tādēļ tai šķietami nav šaubu par pārējām.

95. Tiesa var sniegt iesniedzējtiesai norādījumus, lai tā pati izlemtu, vai šajā gadījumā bija vai nebija pietiekami būtisks pārkāpums, ņemot vērā visus lietas elementus. Svarīgi apstākļi, kas ietekmē tās spriedumu, ir šādi:

- pārkāptā noteikuma skaidrība un precizitāte;
- rīcības brīvības, kas pārkāptajā noteikumā ir paredzēta iestādēm, apjoms;
- tas, vai pieļautā pārkāpuma vai radītā kaitējuma pamatā ir nodoms vai nolaidība;
- tas, vai iespējamā tiesību kļūda ir vai nav attaisnojama; un
- tas, ka Savienības iestādes nostāja ir varējusi veicināt bezdarbību, Savienības tiesībām pretēju pasākumu noteikšanu vai valsts prakses īstenošanu vai turpināšanu⁴⁷.

96. Attiecībā uz *skaidrību un precizitāti* šīs abas pazīmes ir konstatējamas Direktīvas 94/62 18. pantā kopsakarā ar tās 9. panta 1. punktu un II pielikumu. Tie ir nepārprotami noteikumi, kas dalībvalstīm uzliek negatīvu pienākumu (neaizliegt laist tirgū iepakojumu, kas atbilst direktīvā, ar kuru ir veikta pilnīga saskaņošana, noteiktajiem raksturlielumiem).

97. Nav šaubu par Itālijas valsts *nodomu* atļaut laist tirgū tikai plastmasas maisiņus, kādi paredzēti 2013. gada dekrētā, vienlaikus aizliedzot citus iepirkumu maisiņus, kuri atbilst Direktīvai 94/62. Ir taisnība, ka šā pasākuma mērķis bija samazināt piesārņojumu, bet Itālijas likumdevējs apzinājās, ka, ieviešot šo noteikumu, varēja nonākt pretrunā Direktīvai 94/62⁴⁸.

98. Direktīvas 94/62 18. pants kopsakarā ar tās 9. panta 1. punktu un II pielikumu neatstāja nekādu *rīcības brīvību* valsts iestādēm to teritorijās aizliegt iepakojumu, kas atbilstu saskaņotajām normām. Itālijas valdība būtu varējusi pieņemt ierobežojošākus un vides aizsardzību pastiprinošus noteikumus, izmantojot LESD 114. panta 5. un 6. punkta procedūru, bet, kā jau minēju, nav ziņu, ka tā būtu to izmantojusi.

⁴⁴ Spriedumi, 2022. gada 28. jūnijs, Komisija/Spānija (Likumdevēja pieļauts Savienības tiesību pārkāpums) (C-278/20, EU:C:2022:503), 31. punkts, un 2022. gada 22. decembris, *Ministre de la Transition écologique* un *Premier ministre* (Valsts atbildība par gaisa piesārņojumu) (C-61/21, EU:C:2022:1015), 44. punkts.

⁴⁵ Spriedumi, 1996. gada 5. marts, *Brasserie du pêcheur* un *Factortame* (C-46/93 un C-48/93, EU:C:1996:79), 66. punkts, un 2022. gada 28. jūnijs, Komisija/Spānija (Likumdevēja pieļauts Savienības tiesību pārkāpums) (C-278/20, EU:C:2022:503), 32. punkts.

⁴⁶ Spriedumi, 2014. gada 19. jūnijs, *Specht* u.c. (no C-501/12 līdz C-506/12, C-540/12 un C-541/12, EU:C:2014:2005), 100. punkts, un 2018. gada 4. oktobris, *Kantarev* (C-571/16, EU:C:2018:807), 95. punkts.

⁴⁷ Spriedumi, 1996. gada 5. marts, *Brasserie du pêcheur* un *Factortame* (C-46/93 un C-48/93, EU:C:1996:79), 56. punkts, un 2019. gada 29. jūlijs, *Hochtief Solutions Magyarországi Fióktelepe* (C-620/17, EU:C:2019:630), 42. punkts.

⁴⁸ Tādēļ 2013. gada dekrēta spēkā stāšanās tas padarīja atkarīgu no Direktīvas 98/34 procedūras veiksmīgas pabeigšanas.

99. Dalībvalstīm, kā arī esmu norādījis, nebija rīcības brīvības pieņemt ierobežojošākas valsts tiesību normas attiecībā uz vienreizlietojamo vieglās plastmasas iepakojumu maisiņu laišanu tirgū līdz Direktīvas 2015/720 pieņemšanai, ar kuru Direktīvā 94/62 tika ieviests jauns 4. panta 1.a punkts.

100. Tomēr šīm izmaiņām tiesību aktos varētu būt kāda ietekme⁴⁹, ja iesniedzējtiesa uzskatītu, ka Itālijas valsts (tādas *kļūdas* dēļ, kuras attaisnojama raksturs šai tiesai būs jāvērtē) vēlējās rīkoties proaktīvi pirms Komisijas 2013. gada 4. novembrī iesniegtā tiesību akta priekšlikuma⁵⁰, kura dēļ tika pieņemta Direktīva 2015/720.

101. Tomēr šis priekšlikums pats par sevi tika iesniegts pēc 2013. gada dekrēta publicēšanas. Maz ticams, ka tādējādi varētu apgalvot, ka šajā gadījumā *Savienības institūcija būtu veicinājusi valsts pasākuma pieņemšanu*.

102. Īsumā, aizliegums laist tirgū vienreizlietojamus vieglās plastmasas iepakojumu maisiņus, kas nav bioloģiski noārdāmi un kompostējami, kā arī maisiņus, kuri neatbilst noteiktām to biezuma prasībām, ja šie maisiņi atbilst Direktīvas 94/62 prasībām, varētu būt Direktīvas 94/62 18. panta acīmredzami būtisks pārkāpums, kas ir jāpārbauda valsts tiesai.

V. Secinājumi

103. Ņemot vērā izklāstīto, iesaku Tiesai *Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio* (Lacio Reģionālā administratīvā tiesa, Itālija) atbildēt šādi:

- 1) Valsts tiesiskais regulējums, kurš aizliedz laist tirgū vienreizlietojamus maisiņus, kas ražoti no bioloģiski nenoārdāmiem materiāliem, un kuru dalībvalsts ir paziņojusi Komisijai pēc tā pieņemšanas, lai gan dažas dienas pirms tā oficiālās publikācijas,
 - pārkāpj Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 98/34/EK (1998. gada 22. jūnijs), kas nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu, un Informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu sfērā, kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 20. jūlija Direktīvu 98/48/EK, 8. panta 1. punktu un 9. panta 1. punktu un uz to nevar atsaukties pret privātpersonām.
 - nepārkāpj Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 94/62/EK (1994. gada 20. decembris) par iepakojumu un izlietoto iepakojumu 16. panta 1. punktā paredzēto vienkāršas informēšanas procedūru, ja minētie maisiņi atbilst pārējām šīs direktīvas prasībām.
- 2) Direktīvas 94/62 18. pants kopsakarā ar tās 9. panta 1. punktu un II pielikumu nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kas aizliedz laist tirgū vienreizlietojamus vieglās plastmasas iepakojumu maisiņus, kuri ražoti no bioloģiski nenoārdāmiem materiāliem, bet atbilst Direktīvas 94/62 pārējām prasībām, ja vien dalībvalsts nav paziņojusi Komisijai un saņēmusi tās apstiprinājumu par šo regulējumu LESD 114. panta 5. un 6. punktā paredzētās procedūras ietvaros.

⁴⁹ Katrā ziņā laika elements varētu ietekmēt Itālijas valsts maksājamās atbildības *aprēķinu* atkarībā no pārkāpuma negatīvo seku ilguma tirgus dalībniekiem: acīmredzami būtisks pārkāpums būtu beidzis pastāvēt kopš Direktīvas 2015/720 spēkā stāšanās vismaz attiecībā uz aizliegumu laist tirgū vienreizlietojamus plastmasas iepakojumu maisiņus, kuru biezums nesasniedz 50 mikronus.

⁵⁰ 2013. gada 4. novembra Dokuments (COM) 2013 761 final, Priekšlikums Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai, ar ko groza Direktīvu 94/62 par iepakojumu un izlietoto iepakojumu, lai samazinātu vieglās plastmasas iepakojumu patēriņu.

- 3) Direktīvas 94/62 18. pantam kopsakarā ar tās 9. panta 1. punktu un II pielikumu ir tieša iedarbība, un visām dalībvalstu struktūrām, tostarp tiesām, konkrētajā izskatāmajā strīdā ir pienākums nepiemērot nevienu tam neatbilstošu valsts normu.
- 4) Vienreizlietojamo vieglās plastmasas iepakojumu maisiņus, kas nav bioloģiski noārdāmi un kompostējami, kā arī iepakojumu maisiņus, kuri neatbilst noteiktām biežuma prasībām, ja tie atbilst Direktīvas 94/62 prasībām, laišanas tirgū aizliegums var tikt uzskatīts par acīmredzami būtisku Direktīvas 94/62 18. panta kopsakarā ar tās 9. panta 1. punktu un II pielikumu pārkāpumu, un tas ir jānoskaidro valsts tiesai.